

BARBORA ŽAMPACHOVÁ

PROKLETÝ LE SNÍH

*Oběť je pouto. Smrt jednoho
znamená život jiného.*

FRAGMENT

Prokletý sníh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Barbora Žampachová

Prokletý sníh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VAATAR

LARA

SIRA

KHAVN

DEVANA

UPSA

TIRID

NYKARTH

KORLAG

KORLAG

DEABART

IKASE

KEARTH

DIRNEH LORIAD

DEAB

RIGHAN

URELACH

OSTROY
TKADLEN

ABAIL

LANBER

TAVA-DRIN

HOSTINEK

CANOLLAR

DWYR

OLMOR

OLLÏEN

PROKLETÝ SNÍH

PROKLETÝ SNÍH

BARBORA ŽAMPACHOVÁ

FRAGMENT

Text © Barbora Žampachová, 2019
Illustration © Vojtěch Otčenášek, 2019
Cover photos © Cyrustr; macknimal; Felix Kraft / Shutterstock.com

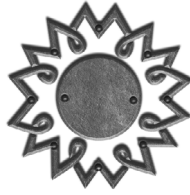
ISBN tištěné verze 978-80-253-4462-0
ISBN e-knihy 978-80-253-4533-7 (1. zveřejnění, 2019)

OBSAH

I. Zátoka	7
II. Vetřelec	11
III. Královské přijetí	19
IV. Příběh o krvi	29
V. Znovu studánka	36
VI. Tryzna	44
VII. Laně u jezera	53
VIII. Baile	62
IX. Nový směr	70
X. V dešti	79
XI. Štěstí v neštěstí	87
XII. Kamení	95
XIII. Paní přístavu	103
XIV. Vydědění	111
XV. Dočasné loučení	120
XVI. Ostrov Tkadlen	126
XVII. Výklad	134
XVIII. Překvapení	143
XIX. Králův soud	151
XX. Královská nabídka	161
XXI. Zbytečné ztráty	169
XXII. Aodhanovo doznání	176
XXIII. Slunovrat	186

XXIV. Knížata	194
XXV. Opuštěný hostinec.	203
XXVI. Dlouhá noc	211
XXVII. Píseň o odvaze	221
XXVIII. Volba	231
XXIX. Nový král	241
XXX. Trůn	247
XXXI. Mrtvé a živé.	255
XXXII. Plány	264
XXXIII. Výprava	273
XXXIV. Oběť je pouto	283
XXXV. Boj o život	288
XXXVI. Rozloučení	295
Epilog	300
Poděkování	302

I. ZÁTOKA

Od nohou mi odletovaly obláčky prachu, jak jsem utíkala po cestě mezi plantážemi. Občas jsem si jen tak poskočila, prostě proto, že jsem měla volný den, horké období sucha už končilo a ve vzduchu byl cítit příslib deště. Monzuny znamenaly celé dny doma s mistrem Genáním, kdy jsem směla číst jeho knihy a za závěsem tajně poslouchat, jak učí své žáky. Co víc si otrokyně jako já mohla přát?

Otroci pečující o bavlnu zvedli hlavu a zamračili se, když jsem probíhala kolem. Chápala jsem je. Moje práce spočívala v péči o domácnost a potřeby svého pána, nemusela jsem se celé dny smažit na slunci jako oni. I když jsme měli všichni vypálený stejný cejch, nebyli jsme si rovni. Uvědomovala jsem si to, ale v tu chvíli jsem se tím nechtěla trápit. Prostě jsem utíkala kolem nich, dokud mě cesta nevyvedla ven z plantáží, než jsem zpomalila a už volnějším krokem přešla přes dva kopce na pobřeží moře.

Seběhla jsem na bílou písečnou pláž, skopla jsem rákosové pantofle, které na noze držely jen díky pásku mezi palcem a ukazováčkem, rozvázala jsem si sukni a stáhla krátkou halenku. Při tom

jsem prsty zavadila o černý kamínek na koženém řemínku, který jsem nosila na krku. Nahmatala jsem uzel na řemínku, ale byl příliš pevně utažený, a tak jsem se rozhodla, že kamínku trocha vody neublíží, a rozeběhla jsem se do moře.

Plácla jsem sebou do vody, než jsem si stačila uvědomit, jak studí, a udělala jsem pár rychlých temp, abych se dostala dál od břehu. Tam jsem se položila na vodu a nechala se houpat vlnami. Na krku jsem pořád cítila svůj nový náhrdelník – i když náhrdelník bylo možná přehnané slovo pro kamínek na řemínku. Mistr Genání tvrdil, když mi ho dával, že je to vzácnost z daleké země za mořem, ačkoliv jsem ho podezírala, že ho prostě sebral někde u cesty. Byl to ale jediný dárek od muže, o kterém jsem byla přesvědčená, že je můj otec, a proto bych se ho nevzdala.

Po nějaké době mě prosté splývání po hladině přestalo bavit, přetočila jsem se a plavala jsem dál od břehu. Až po chvílce jsem si všimla, že na obzoru se začínají kupit mraky – dost možná se blížil první letošní déšť. Otočila jsem se a chtěla jsem plavat zpátky, když mě zničehonic něco zatáhlo za nohu. Vyjekla jsem překvapením, ale myslela jsem si, že je to jen nějaká chaluha, přinejhorším jedna z nezhavých medúz, které se při pobřeží občas vyskytovaly. Znovu jsem se položila na vodu, ale než jsem stačila dokončit další tempo, neznámá síla mě stáhla pod hladinu.

Házela jsem sebou, snažila jsem se vytrhnout, ale nebylo proti čemu se bránit. Nedržely mě žádné ruce ani chapadla, která bych mohla odstrčit. Tuhle zátoku jsem znala a věděla jsem, že tu není ani žádný zrádný proud. Neexistoval jediný důvod, proč jsem se čím dál rychleji propadala do studené tmy.

Najednou mě neznámá síla pustila ze svého sevření a já se vznášela na místě. Díky tomu jsem opět začala uvažovat aspoň trochu

hlavou a uvědomila jsem si, že bych se vlastně měla topit. Než jsem stačila začít panikařit, došlo mi, že normálně dýchám. Odvážila jsem se otevřít oči. Neviděla jsem kolem sebe nic než tmu a kupodivu své tělo. Vlasy mi vlály kolem hlavy, jako bych byla pořád ponořená pod vodou, ale jinak jsem si připadala lehounká. Jen na krku jsem pořád cítila kamínek od mistra Genáního.

Zkusmo jsem zamávala rukama a nohama, ale nezdálo se, že bych se tím někam posouvala. Chlad, který jsem cítila na kůži, připomínal spíš vzduch než vodu. Proto mě napadalo jediné vysvětlení.

Širmano, zachraň mě, já umírám, pomyslela jsem si zoufale.

Jako v odpověď na moji polovičatou modlitbu se ze tmy vynořila stará žena. Vznášela se proti mně, šedé vlasy kolem ní vlály stejně jako tmavomodré šaty a kolem krku jí na řemínku visel kožený váček. Dívala se na mě napůl prosebně, napůl s úžasem.

„Pamatuj: tři zákony starší než Otec a Matka, staré jako samo království. Smrt jednoho znamená život jiného. Oběť je pouto. A jsou pouta, která zlomit nelze,“ pronesla vážně. Překvapilo mě, že mluvila selthem, jazykem otroků, ačkoliv některá slova vyslovovala podivně.

Než jsem se stačila zeptat, co tím u všech bohů myslí, jejím tělem projela křeč. Zvrátila hlavu dozadu a několik vteřin se zmítala v bolestech. Když křeč povolila, znovu se na mě podívala, tentokrát se v jejích očích zračilo zoufalství.

„Pomoz jim, prosím,“ zašeptala. „Není to tak, jak se zdá.“

Její tělo se znovu napjalo a pak se rozplynulo na statisíce drobných světélek, která jedno po druhém vyhasla.

Vykřikla jsem a natáhla ruku, jako bych ji mohla ještě zachytit. Vzápětí mnou něco škublo. Stejná neznámá síla, která mě stáhla pod hladinu, mě teď vlekla dál. Mohla jsem proti ní bojovat, jak

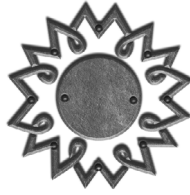
jsem chtěla, snadno mě přemohla. Vybavily se mi příběhy o lidech, kteří spadli do rozvodněné řeky a nikdo už je nikdy nespatrił. Já jsem teď byla v moci něčeho ještě silnějšího než povodeň.

Širmanu, prosím, modlila jsem se. *Oddávám se tvé moudrosti, neodchýlím se od cesty, kterou jsi mi určila...* vzpomínala jsem si na jednu z předepsaných modliteb, na kterých si tak zakládala moje matka.

Nejspíš jsem se dostala z dosahu Širmaniny moci, protože neodpovídala. Tedy, ne že by mi někdy předtím odpověděla, ale říkala jsem si, že kdyby se někdy uráčila vzít moje prosby na vědomí, tak by to mělo být právě ve chvíli, kdy jsem se propadala tmou vstříc neznámému osudu. Možná mě neslyšela. Možná jí to bylo jedno. Nebo se všechno dělo přesně podle její vůle.

Náhle jsem ucítla, že mě opět obklopuje voda. Dýchání v tomhle podivném světě mi tou dobou už přišlo tak přirozené, že mě opravdu překvapilo, když jsem se najednou začala topit. O vteřinu později jsem se vynořila nad hladinu a začala zběsile kašlat.

Myslím, že jsem ještě pořád čekala, že až si vytřu vodu z očí a rozhlédnu se, uvidím útesy a pláž v zátočině. Rozhodně jsem nečekala, že budu sedět v mělké studánce uprostřed podzimního lesa vzdáleně podobného tomu, jaký jsem si pamatovala z dětství. No, a aby toho nebylo málo, několik kroků ode mě stál mladý pár a zíral na mě.

II. VĚTŘELEČ

Mojí první reakcí bylo zaječení z plných plic. To vylekalo dívku, která zaječela také. Možná bychom obě ječely ještě chvíli, kdyby se mladík nerozesmál, až se za břicho popadal. Obě jsme se podívaly na něj a on okamžitě zvažněl. Nebo se o to aspoň pokusil, ale koutky úst mu pořád cukaly, když mě přejel hodnotícím pohledem. V tu chvíli jsem si plně uvědomila, že na sobě nemám žádné oblečení, s výjimkou kamínku na krku.

Instinktivně jsem se pokusila zakrýt rukama, co šlo, a horečně jsem uvažovala, co s tím budu dělat dál. Dívka se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, a pak do svého společníka dloubala loktem.

„Sundej tuniku!“ poručila mu.

„Proč?“ zaprotestoval.

„Mám se tu svlékat já?“ opáčila.

Vrhl po ní vyčítavý pohled, ale poslechl. Když mi tuniku podával, zeptal se: „Ty máš klíč?“

Nikdy jsem neměla v domácnosti dost vysoké postavení na to, aby mi byly svěřeny klíče. Na druhou stranu jsem měla pocit, že

na tohle se neptal, proto jsem jen natáhla ruku a vzala si jeho obléčení.

Jakmile jsem v ruce sevřela hrubou látku, uvědomila jsem si, co se stalo. Měla jsem dovoleno odejít jen do určité vzdálenosti od domu, a tu jsem rozhodně překročila. Kde jsem se to ocitla a hlavně jak? Studánka, ve které jsem pořád seděla, vypadala úplně obyčejně a nezdálo se, že by tudy vedla cesta zpátky.

Zvedl se mi žaludek a musela jsem se několikrát zhluboka nadechnout, abych se nepozvracela. *Jak tě to učil mistr Genání? Postupuj od známého k neznámému, od jednoduchého ke složitému. Kde jsi?*

Odpověď zněla: uprostřed listnatého lesa. Listí na stromech zlátko jako v Amiránsku na podzim a vzduch i podobně voněl. Nad studánkou z malé skály vyvěral pramen, který někdo zakryl dřevěnou stříškou, a voda ze studánky odtékala tenkým potůčkem. Jinak jsem široko daleko neviděla nic dalšího, kromě toho podivného páru.

Nejdřív jsem si uvědomila, že vypadají podobně jako já. Byla jsem zvyklá, že mé modré oči a světlá pleť často přitahovaly pozornost vzhledem k tomu, že se vyskytovaly jen velmi vzácně a mezi vyššími vrstvami téměř vůbec. Mezi otroky byla pleť světlá jako moje o něco častější a takoví bývali využíváni jako domácí otroci, protože se na práci venku na slunci nehodili a zároveň působili zajímavě. Oba také mluvili selthem, se stejným přízvukem jako ta podivná stařena, kterou jsem viděla ve vodě. Selth používali pouze otroci, předávali si ho mezi sebou jako tajný jazyk, aby měli něco, čemu jejich pánové nerozumí.

Dívka asi v mém věku měla nádherné zrzavé vlasy spletené v copu až někam po pás a vypadala téměř křehce, i když mě možná jen klamaly její šaty – měly jednoduchý splývavý střih, jaký jsem nikdy v životě neviděla, ani v době, kdy jsme žili v Tašríně. Když

jsem si to uvědomila, několikrát jsem polkla, a abych na to nemuse-
la myslet, rychle jsem přesunula pohled na mladíka. Při bližším po-
hled působil spíš jako mladší bratr než milenec, za kterého jsem ho
původně považovala.

Dobře, to mi moc nepomohlo.

„Možná bys mohla vylézt z té studánky, než se začneš oblékat,“
podotkla dívka, čímž mě upozornila, že pořád sedím nahá ve vodě
a v ruce držím tuniku jejího společníka. Protože mi bylo jasné, že
v téhle situaci nic nevyřeším, rozhodla jsem se přijmout jejich po-
moc a pak se uvidí.

Ovšem jiný svět nebo ne, nehodlala jsem se předvádět před polo-
nahým mužem, i když to byl sotva odrostlý mladíček. Vlastně *hlav-
ně* před sotva odrostlým mladíčkem. On si všiml pohledu, který jsem
vrhla jeho směrem, povzdechl si, protočil oči, ale obrátil se zády. Za-
trnulo mi. Obě jeho ramena byla čistá a hladká, bez cejchu otroka.

„Stejně už jsem všechno viděl,“ zamumlal trucovitě, ale já jsem si
ho raději nevsímal. Už tak jsem byla červená jako rak. Opatrně
jsem vystoupila z vody a rychle si natáhla tuniku. Sice jsem se v ní
pořád necítila bezpečně oblečená, ale pořád lepší než úplně nahá.

Jakmile byl problém mých šatů alespoň prozatím vyřešený, moh-
la jsem začít zjišťovat víc.

„Kde to jsem?“

„V lese,“ odpověděl mladík. Všimla jsem si, že má husí kůži.
Nebyl sám, mně s mokřými vlasy a v tunice, která mi nesahala ani
do půli stehen, taky nebylo nejtepleji. Další známka toho, že jsem
daleko od končícího období sucha v provincii Khalil.

„V Deabartu, říši krále Aodhana, poblíž královského sídla Ríca-
sealu,“ doplnila ho dívka s vyčítavým pohledem. Měla jsem pocit,
že mi srdce vynechalo úder. O takovém místě jsem nikdy v životě

neslyšela, a to jsme s mistrem Genáním o cizích zemích mluvili často. Také jsem si uvědomila, že v jejich selthu se občas objevují slova buď zkomolená, nebo úplně neznámá.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se vzápětí.

„Tara,“ představila jsem se.

„Já jsem Brenna a tenhle nezdvořák se jmenuje Eoghan,“ odpověděla a pokračovala s takovým klidem, jako by se nahé cizinky objevovaly ve studánce běžně. I když, co já jsem vlastně věděla? Třeba to byla pravda. „Takže ty nám neseš ten slibovaný klíč?“

Jaký klíč? Vypadám snad jako klíčnice? zabručela jsem v duchu.

Brenna si všimla mého zmateného výrazu. „Ty nic nevíš?“

Dál jsem se na ni zmateně dívala a neodvažovala jsem se nic říct.

„Klíč? Běsi? Nic?“ zkusil to Eoghan.

Musela jsem se tvářit čím dál slabomyslněji, protože Brenna zavrtěla hlavou a pronesla: „Aha. Takže tě vezmeme do Rícasealu a tam se to snad vysvětlí.“

„To bych vám byla vděčná,“ oddechla jsem si.

„Jen abych se ujistil, nejsi pouze nějaká holka z Baile, která spadla do studánky?“ ozval se Eoghan.

Brenna ho popadla za ramena a postrčila směrem, kterým tekli potůček. „Běž.“

Následovala jsem je. Zatím se ke mně chovali dobře a zřejmě netušili, že mají co do činění s otrokyní, takže mohlo být hůř. Rozhodla jsem se příliš je na to neupozorňovat. Dobří otroci se často ztráceli a po mladých dívkách se světlou pletí páslí překupníci především. Věděla jsem, že mistr Genání dostal nejednu nabídku, zejména v době, kdy opouštěl Tašrínu a zbavoval se většiny svého majetku. Všechny je odmítl a vždycky mě chránil. Jenže tady jsem zůstala sama, a tak jsem usoudila, že mlčení bude rozumnější.

Poslušně jsem šla za Brennou a Eoghanem a zatínala jsem čelisti, aby mi zuby neдрkotaly nahlas. Podle světla jsem odhadla, že je pozdní odpoledne, tedy přibližně stejná doba, jako když jsem se doma vydala k moři. Doufala jsem, že to místo, kam mě vedou, není daleko.

A co až tam dojdu? Co potom? Poprosím někoho, jestli by mě zase neutopil, abych se dostala domů?

Podle toho, jak pořád mluví o nějakém klíči, toho ví víc než já, odpověděla jsem si. Poslechnu si je a pak se uvidí. Stejně nemám na výběr, sama v lese můžu těžko zůstat. Tohle je moje nejlepší šance, jak se dostat zpátky.

Brzy se před námi otevřela louka, mírně se svažující k řece. Na druhém břehu řeky se na skalnatém kopci vypínala pevnost z kamene a dřeva a městečko obehnané vysokým hliněným valem s palisádou z kůlů. Něco tak primitivního jsem neviděla ani na venkově a tašrínští architekti by omdleli, jen by na něco podobného pomysleli.

Tohle bude ještě zajímavé, pomyslela jsem si. Ale od jednoduchého ke složitějšímu. Teď bych dala vlastní prst za nějaké lepší oblečení.

Z přemýšlení mě vytrhli nově příchozí lidé. U řeky se objevili dva jezdci, přebrodili ji a přijeli k nám. Oba měli stejně světlou pokožku jako Eoghan, Brenna a já. Když jsem se podívala do tváře toho prvního, měla jsem co dělat, abych na něj nezírala s otevřenou pusou. Pravá část jeho obličeje vypadala, jako by ji kdysi zasáhlo něco velkého a těžkého, co navíc mělo drápy. Původně to musel být hezký muž, ale jizvy zasahující až k černým vlasům mu vzhled rozhodně nevylepšíly. Pravé oko měl neustále jakoby přimhouřené a koutek oka mu zjizvená kůže stahovala dolů, zatímco koutek úst mu vytahovala nahoru, takže se zdálo, že se pořád trochu usmívá.

Horší bylo, že se na mě oba jezdcí dívali, jako by viděli ducha. Nervózně jsem se ošila.

„Lialle?“ zeptal se ten zjizvený s nadějí v hlase.

Zamrkala jsem a uvažovala, jestli je to nějaké slovo v místním dialektu, který neovládám. Zachránila mě Brenna.

„Coranne, to není ona,“ řekla něžně.

Zjizvený zamrkal a stáhl se, jako by dostal ránu mezi oči.

„Ale vypadá úplně stejně. Jako by vstala z mrtvých...“ vydechl ten druhý.

„Jmenuje se...“ Brenna se zarazila, zřejmě moje jméno zapoměla. *Děkuju pěkně*, pomyslela jsem si. „Objevila se zničehonic ve studánce. Není to ona. Myslíme si, že má klíč.“

Zjizvený se už ovládl a pochybovačně zvedl obočí. „Tahle?“

Už toho na mě začínalo být moc. Propadnu se do nějakého podivného cizího světa, kde mě považují za někoho, kdo má být mrtvý, a zároveň po mně chtějí jakýsi klíč. Co udělají dál? Nechají mě v lese, ať si tam umřu? Začaly mě pálit oči a doufala jsem, že se nerozbrečím. Tím bych tomu nasadila korunu.

„Nikdo z nás si není jistý, ani ona sama ne. Zeptáme se babičky,“ odvětila Brenna.

„Brenno...“ druhý jezdec sklouzl ze sedla, přistoupil k ní a položil jí ruce na ramena. „Je mi to moc líto. Gormlaith zemřela.“

„Cože?“ vyjekla Brenna. „Vždyť jsem ji viděla ráno a byla úplně zdravá. Poslala nás ke studánce, že se tam objeví klíč...“

„Našli ji u Otcova kamene. Usnula a už se neprobudila.“

„Co teď budeme dělat?“ vydechl Eoghan nešťastně. „Kdo nám to všechno vysvětlí?“

To bych taky ráda věděla, souhlasila jsem s ním, ale nahlas jsem neřekla nic. Měla jsem pocit, že na tohle bude ještě čas.

Brenna popotáhla a promnula si oči. „Teď musíme za mámou. Bude potřebovat pomoc. Tohle,“ ohlédla se po mně, „vyřešíme potom.“

„Musíme o ní říct Aodhanovi,“ řekl druhý jezdec s pohledem upřeným na Coranna. „Kdybychom mu to zatajili, nechci si ani představit, co by se dělo, až by se to dozvěděl.“

„Samozřejmě, že to řekneme Aodhanovi,“ odsekl Corann. „Co jiného? Já utíkat nebudu.“

„Tak vzhůru do Rícasealu. Nasedni si, Brenno, odvezu tě,“ nabídl se jeho společník. „Coranne, svezeš tu druhou?“ pohodil hlavou směrem ke mně.

„Nevozím ženské, o kterých ani nevím, jak se jmenují. Odvez si ji sám. Brenno?“ natáhl ruku k mojí společnici. Brenna se sice otočila po druhém jezdcí, ale pak přijala ruku toho zjizveného a vyšvihla se za něj. Pobídl koně a klusali směrem k řece.

Ten druhý si povzdechl a hořce se usmál. „To si ze mě děláš srandu,“ zabručel.

„Omlouvám se, že jsem vám tak na obtíž. Můžu jít pěšky,“ řekla jsem uraženě, a aniž bych čekala na odpověď, vydala jsem se směrem k brodu.

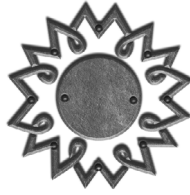
Doběhl mě, než jsem udělala tři kroky, a popadl mě za rameno. „Uklidni se, tím jsem nemyslel tebe. Brenna se mi líbí a Corann to moc dobře ví. Jen nechtěl vézt tebe. Jinak, já se jmenuji Raitefían, ale můžeš mi říkat Fian jako všichni ostatní. A ty?“

„Tara.“

„Jsi úplně zmrzlá, tu máš,“ přehodil mi přes ramena svůj plášť. Já jsem si ho zatím lépe prohlédla. Měl hnědé vlasy po ramena, protáhlý obličej a široké rty. O takových máma říkala, že má hubu, že by mohl líbat nadvakrát, a přestože nebyl nijak prvoplánově krásný,

řekla bych, že by sehnal i víc než dvě dívky, které by se s ním chtěly líbat.

Fian se vyhoupl do sedla a Eoghan mě vysadil tak, že jsem seděla bokem před ním. Pak otočil koně směrem, kterým zmizel Corann s Brennou, a rozjeli jsme se k pevnosti.

III. KRÁLOVSKÉ PŘIJETÍ

Přebrodili jsme křišťálově čistou řeku a mě se zmocnila nervozita, jako obvykle doprovázená nevolností. *Co ode mě vlastně chtějí? Co je to ten klíč, o kterém pořád mluví?* Snažila jsem se zhluboka dýchat a opakovala jsem si, že nesmím tomu krásnému koníkovi pozvracet hřívu.

Fian moji nejistotu vycítil. „Neboj se. Aodhan nekouše.“

„Kdo je Aodhan?“

„Náš král, samozřejmě.“

Nasucho jsem polkla, neschopná odpovědět. Jednou jsem v Tašříně jako malá zahlédla jednoho správce provincie, blíž jsem se k žádnému vládci nikdy nedostala. A teď bych se měla setkat s králem? Co mu řeknu? Jak se mám chovat? Snažila jsem se soustředit na krajinu kolem, abych přišla na jiné myšlenky a nezačala panikařit. Fian pozdravil ovčáka, který hnal svoje stádo proti nám, a já si začala nepříjemně uvědomovat svoje holé nohy, mokré rozčuchané vlasy a dost pochybné oblečení. Jestli tohle mělo být moje uvedení do nového světa, tak horší to snad být nemohlo.

Přebrodili jsme řeku a cesta nás vedla širokým obloukem přes rozcestí k městu. Pokud to tedy člověk mohl nazývat městem. Místo kamenných hradeb bylo chráněno příkopem a sypaným valem, na jehož vrcholu teprve stála palisáda z kůlů, vysoká asi jako dospělý člověk. Po dřevěném ochoze na rozhraní valu a palisády občas procházela hlídka.

Cesta vedla do místa, kde se val prolamoval dovnitř a tvořil trychtýř vedoucí k bráně. Jakýkoliv útočník, který by se snažil dostat do města, by měl po obou bocích hradbu plnou obránců. Nicméně útočníky zřejmě nikdo nečekal, protože brána byla dokořán.

Fian se pozdravil se strážemi a projeli jsme do města. Překvapilo mě, kolik prostoru je všude kolem. Tašrína, jediné město, kde jsem kdy žila, se vyznačovala úzkými křivolakými uličkami a jen málo ploch zůstalo nezastavěných. Tady se zdálo, že má každý zahrádku a dvorek s kůlnou a chlévem. Domky měly buď kamennou podezdívku, nebo stěny z proutí vymazaného hlínou, a všechny měly doškovou střechu, sahající až téměř k zemi. *Tady bych nechtěla zažít požár*, napadlo mě. Pak jsem si všimla, kolik je všude lidí. Jak jsme projížděli kolem, umlkali a zírali na nás, a když jsme je minuli, skoro jsem slyšela jejich šeptané dohady. Tím moje myšlenky nabraly úplně nový směr. *Čím dál tím líp, teď si mě může prohlédnout úplně každý. Nikdo o to nepřijde.* Vyhýbala jsem se jejich pohledům, ale neuniklo mi, že všichni mají podobné oblečení jako Eoghan a Brenna – muži kalhoty a tuniku, ženy splývavé šaty. Po setkání s Fianem a Corannem mě ani nepřekvapilo, že světlá pleť je tu pravidlem, ne výjimkou. Nikde jsem nezahlédla ani ebenovou čerň Khalilců, ani sytý bronz Tašríňanů, a jen ti nejosmahlejší dosahovali matně zlaté pleti Amiránců. Tady jsem neplatila za kuriozitu, ale za zcela obyčejného člověka.

Fian zastavil před jedním kamenným domem, což se tady zřejmě počítalo za lepší obydlí, a pomohl mi seskočit. Vešel jako první a já jsem ho následovala.

Hned jsem se málem rozplácla, protože dům byl částečně zahloubený do země a za dveřmi byly dva schody dolů, které jsem nečekala. Fian mě tak tak chytil a vyčítavým pohledem mě napomenul, ať dávám pozor. Uvnitř nebylo vidět skoro nic, jediné zdroje světla byly dveře a oheň ve středu místnosti. Kolem stěn se dalo rozlišit několik nízkých lůžek a na jednom z nich spala stará žena. Vedle ní seděla jiná, ve středních letech, snad její dcera, a Brenna.

„Cerys,“ oslovil Fian měkce ženu u lůžka. „Cerys, Brenna ti jistě říkala...“

„Teď ne, Fiane,“ odpověděla Cerys. Hlas se jí chvěl potlačovaným pláčem a já si s hrůzou uvědomila, že stařena na lůžku nespí. Vzpomněla jsem si, co Fian a Corann říkali o právě zesulé babičce. Tohle musela být ona.

„Tvoje děti našly v lese tuhle dívku. Myslíme si, že by mohla mít klíč k porážce Běsů. Postaráš se o ni?“

„Postarám. Jen ne teď,“ odbyla ho Cerys a otočila se zpátky k mrtvé.

„Mrtví už naši pomoc nepotřebují, na rozdíl od živých. Tohle děvče nemá nic na sebe, žádné peníze ani střechu nad hlavou. Gormlaith už má všechno,“ napomenul ji Fian.

Nakonec to byla Brenna, kdo vstal a s povzdechem přikývl. „Najdu ti nějaké svoje šaty. Fiane, jestli uvidíš bratra, řekni mu prosím, ať zaběhne k ševci objednat boty.“

„Zajedu tam sám,“ nabídl se Fian. „Corann počká.“

„Děkuji,“ usmála se na něj vděčně a Fianovy oči se rozzářily jako dvě hvězdy. „Eoghanovi bude chvíli trvat, než dorazí.“

Ještě chvílku přešlapoval, ale když Brenna začala něco hledat v truhlici v rohu, rozloučil se a odešel. Brenna vytáhla spodní košili z bílého lnu a svrchní šaty bez rukávů, utkané z modré vlny, které se na ramenou spínaly dvěma sponami. Převlékla jsem se, jak nejopatrněji jsem dovedla, aby Brenna nezahlédla můj cejch. Pak mi Brenna půjčila hřeben. Vlasy jsem si ale nechala rozpuštěné. Zdejší ženy zřejmě většinou nosily copy a já se bála nosit stejný účes jako svobodná žena. Doma by mě za to zbičovali. Cerys se celou dobu nehnula od úmrtního lože a já se musela přemáhat, kdykoliv jsem se k nim měla otočit zády.

Brenna si mě prohlédla a spokojeně přikývla. „Boty ti necháme teprve udělat, ale do té doby můžeš nosit moje,“ řekla a začala si zouvat sandály.

„Ne, počkej,“ zarazila jsem ji a nějaká část mojí mysli si uvědomila, že i kdybych chtěla použít uctivou formu oslovení, nemohla jsem. Selth nerozlišoval mezi formálním a neformálním oslovením, ale protože jsem jím dosud mluvila jen s otroky, neuvědomovala jsem si to. „Kvůli mně nebudeš chodit bosá. Mně to nevadí, počkám si, než budou hotové ty moje. Doma chodím stejně bosa skoro pořád.“

„Jak myslíš,“ pokrčila Brenna rameny a znovu si zavázala sandál. „Ale nehodí se, abys před krále předstoupila jako nějaká chudina.“

„Před krále? Dnes?“ vyhrkla jsem. Nebylo to zrovna taktní, vzhledem k tomu, že v místnosti ležela mrtvá žena, ale moje k prasknutí napjaté nervy se v tu chvíli odmítly zabývat něčím jako slušné vychování. „Proč?“

Brenna si chvíli rozmýšlela odpověď, ale nikdy se k ní nedostala. V tu chvíli totiž dovnitř nakoukl nějaký muž a oznámil:

„Brenno, máš tu dívku hned přivést ke králi.“

Ztuhla jsem jako vyděšená gazela a roztráslý se mi ruce. *Nechce-te to třeba odložit?*

„Už jdeme,“ řekla Brenna a muž zmizel. Nejraději bych dělala cokoli jiného, ale poslušně jsem za ní vypochovala směrem k velké budově na kopci.

Teď, když už jsem byla normálně oblečená, na mě lidé tolik ne-zírali, takže jsem se mohla soustředit na to, abych nešlápla do nějaké koňské kobližky, a předstírat, že nevidím napětí v Brennině obličejí. Nějak mě neuklidňovalo, že nejsem jediná, kdo je nervózní.

Královo sídlo a několik dalších honosných domů oddělovala od zbytku města kamenná hradba. Palác, nebo alespoň to, co v míst-ních poměrech za palác platilo, byl také jediným patrovým domem v celé vesnici a jediným se šindelovou střechou. Přízemí bylo ka-menné, patro ze dřeva. V průčelí se vyjímal motiv stylizovaného slunce, jinak vnější ozdoby téměř chyběly. *I když je jednoduchý, mož-ná je stejně hezký jako celá okázalost Tašríny*, napadlo mě, když jsme stoupaly po kamenných stupních ke dveřím.

Strážní Brennu znali a pustili nás dovnitř bez ptaní. Prošly jsme velkými vstupními vraty a já jsem poprvé spatřila velkou síň v Ríca-sealu.

Za dveřmi jsme se ocitly na vyvýšeném pódiu, ze kterého jsme se dívaly přímo na královský trůn na obdobném pódiu na druhém konci. Mezi nimi se táhl dlouhý úzký sál, do kterého se dalo sejít po schůdcích ve středu pódia, a přesně tam jsme se vydaly vstříc mému osudu. Uprostřed sálu stál dlouhý stůl s lavicemi a po stranách jsem zahlédla vstupy do dalších místností. Pod pódiem s trůnem strážili dva válečníci s kopím v ruce a mečem u boku. Oba měli kolem krku tenký kožený obojek s bronzovým přívěškem ve tvaru stejného slun-ce, které zdobilo průčelí paláce.

Pak jsem se konečně odvážila pohlédnout na krále a musím říct, že mě překvapil.

Čekala jsem starce, nebo alespoň někoho ve středních letech, ale v bohatě vyřezávané židli z tmavého dřeva se opíral muž, kterému mohlo být nanejvýš třicet. Král Aodhan měl oříškově hnědé vlasy a krátký vous a tvářil se vlastně docela vládně. Na krku měl stejný náhrdelník jako jeho válečníci, jen jeho slunce bylo větší a zlaté. Vedle něj seděl další mladík na stoličce s opěrkami pro ruce, ale bez opěradla pro záda. Na jeho krku se skvělo slunce stříbrné.

Brenna se krátce uklonila a já ji napodobila, potom jsem zůstala stát rovně a snažila jsem se nehrbit. Před císařem bych už dávno klečela, ale co když tady pokleknutí znamenalo urážku? Mistr Genání mi vyprávěl o zemích, kde gesta pro nás běžná znamenala cosi nesmírně neslušného. Sama jsem zažila Amiránce řihající po dobrém jídle na znamení, že jim chutnalo, a nechápající znechucené pohledy rodilých Tašříňanů.

„Nepředstaviš nás, Brenno?“ zeptal se král a vytrhl mě z přemýšlení.

Brenna se ke mně otočila. „Toto je... T... T...“ zakoktala se a vrhla po mně prosebný pohled.

„Tara,“ napověděla jsem jí šeptem.

„Tara,“ oznámila králi.

„Zvláštní jméno. Tak tedy, Taro,“ obdařil mě král úsměvem, „vítej v Rícasealu. Cokoliv by sis přála, jako by už bylo splněno.“

Rozpačitě jsem poděkovala a kousla jsem se do jazyka, abych rovnou nevyhrkla, že chci domů. Nastával čas na výraz nejvyšší pokory a úcty, což byla vřdycky moje slabá stránka. Zbývalo jen doufat, že král nenechává popravít lidi, kteří ho urazí.

„Tara zřejmě neví nic o nás ani o Běsech,“ předběhla mě Brenna.

Král se zamračil a podezíravě si mě prohlédl. „Je to pravda?“

Kousla jsem se do rtu a přikývla jsem. Král se překvapeně narovnal a zmateně se otočil po mladíkovi po svém boku. *Copak za to můžu?* pomyslela jsem si ublíženě.

„Takže ty nevíš, jak nás zbavit Běsů?“ zeptal se zoufale. Zřejmě doufal, že mu řeknu, že jsem si celou dobu dělala legraci, ale mně při jeho slovech přeběhl mráz po zádech. V tom jméně znělo cosi osudového. *A já bych je měla něčeho takového zbavit? Já, otrokyně z úplně jiného světa? Ať žijí špatné vtipy.*

„Jakých Běsů?“ Snažila jsem se znít vyrovnaně. Nepovedlo se mi to.

Král se nejdřív podíval na Brennu, pak na mladíka vedle sebe, a nakonec si povzdchl. „Robane, ať nám přinesou večeri sem a moje družina ať si prostře jinde,“ řekl. „Nejvyšší soudce...“

„Nejvyššího soudce dnes opět zlobí kyčel a nemůže vstát z lůžka,“ oznámil Roban, mladík se stříbrným sluncem na krku.

„Dobrá,“ přikývl Aodhan. „Nás čeká soukromý rozhovor, Taro.“

Výborně, pomyslela jsem si a v duchu jsem si povzdchla. „Bude mi ctí,“ řekla jsem nahlas.

„Brenno, pro dnešek jsi zvána také. Tara bude ráda, když u sebe bude mít známou tvář.“

Oddechla jsem si, i když Brenna nevypadala potěšeně. Uvažovala jsem, proč krále nemá ráda, mně připadal docela příjemný.

Posadili jsme se ke stolu, já po králově levici, Roban po jeho pravici, a Brenna se uvelebila vedle mě. Služebné zapálily na stole svíce a odešly, když vtom se jakoby ze stínů vynořil Corann s Fianem po boku.

„Kdo tě sem pustil?“ rozkřikl se Aodhan, když uviděl Coranna.

„Ale bratříčku, snad tě takhle na podzim nepřepadá strach,“ ušklíbl se Corann zdravým koutkem úst a já jsem zalapala po dechu. Králův bratr? Corann byl *princ*?

„Jsi na svobodě jen proto, že proti tobě nejsou důkazy. To si myslíš, že tě nechám, aby sis poslechl náš plán? Máš mě za blázna?“ odsekl Aodhan a najednou vůbec nevypadal tak mile, jak se choval ke mně. Tak takový byl král ve skutečnosti?

„Jaký plán? Tahle holka nic neví,“ mávl Corann rukou směrem ke mně a já se snažila tvářit tak neviditelně, jak jsem jen dokázala. Čím méně se budu zaplétat do místních sporů, tím lépe. „Jediné, co se tu dnes večer stane, je, že jí budeš vyprávět příběh, a já chci, aby slyšela i můj pohled na celou věc.“ Nezvyšoval hlas, ale mluvil s takovou intenzitou, až mě z toho mrazilo. Když se vzápětí obrátil ke mně a podíval se mi do očí, instinktivně jsem se na lavici odtáhla dál od něj. „Všichni si myslí, že se máš stát mým žalobcem a soudcem. Jestli ano, mám právo na obhajobu a ty máš povinnost mě vyslechnout.“

Chtělo se mi brečet. Rozhodně jsem se necítila na žádného žalobce ani soudce. Byla jsem unavená, měla jsem hlad a chtěla jsem domů. Poslední, na co jsem měla náladu, byly hádky dvou bratrů.

„Proč by nemohl zůstat?“ zeptala jsem se opatrně Aodhana. „Já nemám nic tajného, co bych vám chtěla říct. Neříkal jsi, že splníš, cokoliv si budu přát?“ připomněla jsem mu.

Král se zatvářil, jako když žvýká citron, a přikývl. Corann mi věnoval jeden zvědavý pohled, než se posadil ke stolu. Fian se uvelebil vedle Brenny a v tu chvíli přinesli večeři. Každý jsme dostali misku polévky z krup. Jedli jsme mlčky a já horečnatě uvažovala, kam jsem se to dostala, proč si všichni myslí, že je zachráním, a proč se nikdo nediví, kde jsem se tam vzala. Odpovědi jsem nenacházela, ale tušila jsem, že dnešní večer mi aspoň nějaké přinese.

Když jsme měli polévku v sobě, služebné odnesly naše misky a vrátily se s ovesnou kaší s ovocem a medem. Nechtělo se mi ani

věřit svému štěstí – jídlo o dvou chodech, jako bych byla bohatá paní! Vychutnávala jsem si každé sousto.

Jakmile jsme dojedli, přinesli nám medovinu a všechny služebné i strážní opustili místnost. Zůstali jen ti, kdo seděli kolem stolu.

„Tak tedy, Taro, začneme od začátku. Asi před čtyřmi lety...“ chtěl se Aodhan pustit do vyprávění, ale Corann si hlasitě odkašlal.

„Nechci se vměšovat do tvých královských záležitostí, ale mě by spíš zajímalo, jak někdo může nevědět, co jsou to Běsi. To jen tak, než jí začneš vykládat všechna svoje tajemství,“ poznamenal.

A bylo to tady. Pod stolem jsem sevřela ruce v pěst, abych zastavila chvění.

„To je dobrá otázka,“ přidal se Fian, než se Aodhan stačil nadechnout. „Jak tě vlastně Brenna a Eoghan našli? Brenna říkala, že ses objevila ve studánce...“

Zhluboka jsem se nadechla a uvažovala, jestli můžu vymyslet nějakou věrohodnou lež. Usoudila jsem, že ne. Neměla jsem čas promýšlet detaily, bez kterých by mě odhalili během pár vět. Zbývala tedy jen pravda.

Pravda je velká zbraň, maličká, zazněl mi hlavou hlas mistra Genáního. Velká a mocná. Užívej ji s rozvahou.

„Narodila jsem se ve Wailetu v Amiránsku,“ řekla jsem a vynechala jsem tu drobnost, že jsem dcera otrokyně, a tedy nesvobodná. „Několik let jsem pak strávila v Tašríně, než jsem se přestěhovala do provincie Khalil.“ *Všechno kvůli tomu, kam osud zavál mého pána.* „Dnes odpoledne jsem se šla vykoupat do moře...“

Stručně jsem převyprávěla všechno, co se stalo, jen jsem vynechala to, co mi ona podivná stařena řekla. „A pak jsem se vynořila tady a vy jste se pořád vyptávali na nějaký klíč...“ Hlas se mi začal lámat. Musela jsem přestat a zhluboka se nadechnout, abych se